Çocuklarımızı mabedlerimize götürelim

Ahmet Bey: "Şehrimizde bulunan camiimizde bazen çocuklar yüzünden cemaatimiz arasında kırgınlıklar yaşanıyor. Nedeni küçük yaştaki çocukların ben de dâhil herkesçe camiye getirilmeleri. Bir kısım kimseler çocukların camiye getirilmelerinden rahatsız oluyor. Çocuklarımızı camiye götürmeyip nereye götüreceğiz? Evimizden sonra götürebileceğimiz tek mekân camiimiz. Amcalar beş yaşından küçük çocukların camiye getirilmelerine karşı çıkıyorlar. Gerçekten, bunun bir yaş sınırı var mıdır? Varsa nedir? Gerekçeleri nelerdir?"

Evlâtlarımız geleceğimizdir, dünyamızdır, ahiretimizdir, her şeyimizdir. Onların terbiyesi yüz akımız, onların hatası hatamızdır. Onların iyiliği iyilimiz, kötülüğü kötülüğümüzdür.

Çocuklarımızı elbette duâ çemberimize almalıyız. Duâ ve ibadeti öğretmeliyiz. Duâ ve ibadet yaptığımız mekânlara götürmeliyiz. Onlarla bizim aramızda bir iletişim köprüsü kuruldu mu, bizi ne yaş sınırı tutar, ne kural tutar, ne şart tutar.

Kur'ân, peygamberlerin, soylarının ve zürriyetlerinin istikameti ile ilgili endişelerini Allah'a arz edip medet isteyen duâlarıyla doludur:

"Hani İbrahim şöyle duâ etmişti: 'Ya Rabbi! Bu Mekke şehrini emin kıl. Beni ve evlâtlarımı putlara tapmaktan koru! Ey Rabbimiz! Beni ve benim neslimden olanları namazda devamlı kıl."1

"Hani İmran'ın hanımı: 'Ey Rabbim! Ben karnımdaki çocuğu dünya

meşguliyetlerinden uzak bir kul olarak Senin ibadetine adadım. Bunu benden kabul buyur!... Ben ona Meryem adını verdim. Onun ve neslinin kovulmuş şeytanın şerrinden korunması için Sana sığındım.'"2

Soyumuz nesl-i cediddendir. Gelen nesildendir. Gelen neslin önünde işe yaramayan endişelerimizle durmamalıyız. Çok kutlu bir bahar çağı onları bekliyor. Biz onları mabedlerimize ısındırmak ve dinî değerlerimizi sevdirmekle mükellefiz. Onları bizzat mabedlerimize götürerek, görerek ve yaşayarak eğitilmelerini sağlamanın değeri hiç şüphesiz küçümsenemez ve tartışılamaz.

Fakat onun, başkalarını rahatsız etmeyecek biçimde mabedimize giriş çıkışını sağlamak üzere önlemini almanın, böyle tartışmaların ve muhtemel kırgınlıkların hızını keseceği açıktır. Meselâ varsa câmide bir odanın böyle nesl-i cedide tahsis edilmesi mümkündür. Veya çocuğumuzun namaz esnasında yanımızdan uzaklaşmamasını sağlamak mümkün olabilir.

Bu ve buna benzer imkânları değerlendirmek; muhatabımızla da kırgınlığa meydan vermeyecek bir şefkat üslubuyla tartışmak, onun kırıcı ses tonuna gücenmeyip, ona iltifatla cevap vermek birer Kur'ân tavsiyesi olarak akıldan uzak tutulmamalıdır.

Nitekim Kur'ân, "Kötülüğe, iyiliğin en güzeliyle karşılık ver"3 buyuruyor. Öyleyse ne çocuklarımızı camilerimize götürmekten geri adım atmalı; ne de cami cemaatiyle sürtüşmelidir! İkisini bir arada yapmanın her halde bir çözümü olacaktır. Çocuğumuzu o güzel ellerinden tutarak tatlı bir üslup ile dizimizin dibinden ayrılmadan ibadet yapmasını veya öğrenmesini temin etmek sanırım zor olmasa gerektir.

Dipnotlar:

1- İbrahim Sûresi: 35, 40
2- Âl-i İmran Sûresi: 35, 36
3- Fussilet Sûresi: 34